

μηλή τῆ φωνῇ ὁ ἔμπορος. Ἀναβάσα τὴν κλίμακα εἶδεν αὐτὸν σημαίνοντα τὸν κώδωνα καὶ δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν· διότι ἐνόμιζεν ὅτι οἱ κώδωνες τοὺς ὁποίους παρετήρησεν εἰς τὰς θύρας τινῶν ἐργαστηρίων ἦσαν εἰδὸς τι προφυλάξεως ἐναντίον τῶν κλεπτῶν. Ἡ ἄκρα σιωπῆ ἥτις ἐπεκράτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης τὴν ἑδελιάσῃ ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ θalάμους οὕτω πως ἐστολισμένους, καὶ μάλιστα μὲ τόσα φῶτα.
(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΠΗΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. ΙΕ΄.)

ΙΓ΄.

Δύω συρευτεῖξεις.

Ὁ Ἀσκάνιος ἐφρόντισε νὰ ῥίψῃ μανδύλιον ὑπὸ τὸ γόνυ του, ἵνα μὴ πάθωσιν αἱ λευκαὶ περισκελίδες του, αἱ ἀκριβῶς διαγράφουσαι τῆς κνήμης του τὴν λεπτότητα. Ἐκτὸς ὅμως τῆς προνοίας ταύτης, δηλούσης ἀταραξίαν μέχρι τινὸς βαθμοῦ, ἡ λοιπὴ διαγωγὴ του ἦν ὅλη διαγωγὴ ἔραστοῦ πυριφλέκτου.

— Θεῖα Ἀραβέλλα! ἐψιθύρισε μετὰ χαριστάτης φωνῆς, — εἰμι ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, εὐτελεῖς κατοικίας τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀνέβην εἰς τὸν θόλον τοῦ στερεώματος; . . . Ὄταν ἀφορῶ πρὸς ἑμαυτὸν, νομιζῶ ὅτι εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος. Ὄταν ὅμως σὲ βλέπω, νομιζῶ ὅτι εἶμαι εἰς τὸν οὐρανὸν, διότι εἶσαι θεά!

Ἀποπερατώσας δὲ τὸ ἐλεγείον τοῦτο, ὁ Ἀσκάνιος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀραβέλλας, καὶ νὰ ἐναποθέσῃ εἰς αὐτὴν διάπυρον φίλημα. Ἀλλ' ἡ ὠραία ἔφυγεν, ὡς δειλὴ ἔλαφος φοβηθεῖσα τολμηρὸν θηρευτὴν, καὶ ἐστάθη ὀλίγα βήματα ἀποτέρω.

Ὁ δὲ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἔλαβε τὸ μανδύλιόν του, διέβη ἀκροποδιτὶ ὅσον διάστημα τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἀραβέλλαν, καὶ ἐγονάτισε πάλιν.

— Σκληρὰ νέα, εἶπεν, οὕτως εὐσπλαγχνίζεσαι τὰς βασάνους μου;

— Ὁ στρατιώτης οὗτος εἶναι πολλὰ εὐμορφος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Μῖσις Φανσαύη.

— Δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρα ταύτην, δι' ἣν δίδω ὅλους τοῦ κόσμου τοὺς θησαυρούς; . . . καὶ εἰς ἧς τὰ δάκτυλα, προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν, βλέπω νὰ στίλβωσιν ἀδάμαντες ἀξίζοντες βεβαίως χίλια δίστυλα.

— Κύριε, ἀπεκρίθη τέλος ἡ Ἀραβέλλα μετ' αἰδοῦς λίαν ἀξιεπαίνου, — δὲν . . . ἴσως . . . εἶναι τὸσον ἐξώρας . . .

— Ὁ ἄφρατος μαγία τῶν τόνων λατρευομένης φωνῆς! ἀνέκραξε στεναζῶν ὁ Παταυός.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ . . . ἐπανελάβεν ἡ Μῖσις Φανσαύη.

— Βιπέ, ὦ ἀστὴρ τῆς ζωῆς μου. Ὀμίλει, ὀμίλει πολὺ, . . . ὀμίλει πάλιν . . . ὀμίλει πάντοτε!

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω . . .

— Ὁ ἀκούσω λοιπὸν τέλος τὰς λέξεις ἐλείνας, ὡν ἡ ζωὴ ὀλόκληρος δὲν εἶναι ἀντίτιμον ἄξιον!

— Ὀμίλει ὡς ποτὲ δὲν ἤκουσα τινὰ ὀμιλοῦντα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀραβέλλα, μὲ λύπην στεναζού-

σα. Ἀδιάφορον, ἔχω τὴν ἐντολήν μου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τὴν ἐκπληρώσω.

— Λοιπὸν! ἄγγελε λατρευτέ! . . . εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος.

— Ἀπατάσθε πολὺ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἀραβέλλα· δὲν σὰς ἐμήνυσα νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ ὑμῶν τοῦ ἰδίου.

Ὁ Παταυός ἐκρυφεν ἀμέσως τὸ μανδύλιον εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἠγέρθη.

— Περὶ τίνος λοιπὸν, idol mio, γλυκύ μου τέρας; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς.

— Ἦκουσα ὅτι . . . ἠθέλετε ὀργισθῆ ἂν σὰς ἐπρόσφρον αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα, κύριε;

— Αἶ! ἀξιεραστε Μῖσις, ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης, εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἠθελον εὐκόλως ἀποκριθῆ καὶ αὐτὰ τὰ βρέφη τὰ θηλάζοντα ἀκόμη τὸ μητρικὸν γάλα . . . Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάγκου! ἐγὼ νὰ ὀργισθῶ! . . . καὶ διατὶ ἄραγε! Ὅθι φέρω τὸ δακτύλιον τοῦτο μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἀκόμη ἐπέκεινα, ὦ θεῖα Ἀραβέλλα!

Καὶ σταθμίσας τὸ δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρά του, παρετήρησε τὴν στίλβην τοῦ ἀδάμαντος.

— Ἦμπορῶ νὰ ἔχω ἑκατὸν δίστυλα δι' αὐτὸ, εἶπε μετὰ τῶν ὀδόντων του . . . Ἀλλὰ ποῦ 'ς τ' ἀνάθεμα θέλει νὰ καταντήσῃ;

Ἀλλ' ἡ Ἀραβέλλα ἐδίσταζε προφανῶς. Τὴν προπετὴ τοῦ Παταυοῦ οἰκειότητά ἔκρινεν ὡς εὐχέρειαν τρόπων μεγιστάνος, καὶ εἰς τὸ ἀδέβαιον τῆς σελήνης φῶς αἱ ἐπήρειαι τῶν ἐτῶν δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς ἐφαίνετο εὐμορφος. Ἄντι νὰ τὸν μεταχειρισθῆ ὡς μεσήτην, ἐσκέπτετο ἡ Μῖσις Φανσαύη ἂν δὲν ἦν προτιμώτερον ν' ἀποβλέψῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα τί προσέτιθετο ἡ μεσιτεία του, ἀπέβαλε πάντα δισταγμὸν. Ἦτον ἀνάγκη νὰ κατορθώσῃ ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας μεγάλην κατάκτησιν. Ἡ δόξα τῆς εἰς τοῦτο συνίστατο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἀκούσητε, κύριε, εἶπεν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρησα . . .

— Σὲ ἀκούω, ὦ σὺ, ἥτις εἶσαι θρόνου ἀξία! ὑπέλαβεν ὁ Ἀσκάνιος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρησα . . . ὅτι εἰς τῶν πρώτων μεγιστάνων τῆς αὐλῆς . . .

— Εἰς τῶν φίλων μου, ἀναμφιβόλως . . . Τὸ ὄνομά του;

— Λουδοβίκος Σουζας.

— Αἶ! ὁ φίλατος κόμης! τὸ ἀγαπητὸν κομιτίδιον! ὡς λέγει ὁ Βασιλεὺς, ὅταν τὸν διαθέτω εὐθύμως . . . Ἐξακολούθησε, θελητικωτάτῃ βασιλισσά μου.

— Μοὶ ἐφάνη μίαν ἡμέραν . . . μίαν μόνον ἡμέραν τὸν εἶδα . . . ὅτι τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπ' ἐμοῦ κατὰ τινὰ τρόπον . . .

— Αἶ αἶ αἶ! . . . Τὰ γνωρίζομεν αὐτὰ ἡμεῖς τῶν καρδιῶν οἱ δῆμοι . . . κατὰ τινὰ τρόπον . . . αἶ αἶ αἶ! ἐξακολούθησε, λευκὴ περιστερά μου.

— Ὁ Κόμης εἶναι νέος, καὶ βεβαίως δὲν εἶχε τόλμην ἱκανὴν νὰ μ' ἐκφράσῃ τὰ αἰσθημάτά του.

— Δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀδύνατον . . . Povera! ἢ καὶ μὲν!

Ὁ Ἀσκάνιος κατέστειλε τὸν γέλωτά του, καὶ ἐπροσποιήθη κατάνυξιν σοβαρῶν.

— Ὀχυμασία Ἀραβέλλα, εἶπεν, ἐγνωῶ τὰ λοιπὰ

ὄλα. Ἀγαπᾶς . . . φεῦ! ὅσον ἔρωτα καὶ ἂν μ' ἐμπνέωσιν οἱ θεοὶ τὸν ὄφθαλμοί, θὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Καστελμελωράν, ἀν τὸ ἀπαιτῆς, διότι εἶμαι αἰχμάλωτός σου . . . καὶ ὅμως . . . χαριστάτη κυρία, ἡ ἐντολὴ αὐτῆ δὲν συνάδει πρὸς τὴν ἐνδοξὸν μου καταγωγὴν, οὐδὲ πρὸς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣν κατέχω ἐν τῇ αὐλῇ.

— Μήπως ἠπατήθην; εἶπεν ἡ Μίσις Φανσαῦν καθ' ἑαυτήν. Μήπως εἶναι ἀληθὴς αὐλικός; . . . Ὁμοιάζει πολὺ . . . καὶ μοὶ ἀρέσκει περισσότερο ἀπὸ τὸν Καστελμελωράν.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀσκάνιος ἐξαπτόμενος, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑποκείμενον εἶναι ἄξιον τῆς ἀγάπης σας; . . . μικρᾶς εὐγενείας, ἀγγελέ μου! . . . μικρᾶς ἐπιβροχῆς, παμφιλτάτη μου, *cara mia!*

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Μίσις Φανσαῦν. — Θεωρεῖται ὡς ὁ ἰσχυρότερος τῶν αὐλικῶν, καὶ ὡς ὁ εὐγενέστερος τῶν ἐν Πορτογαλίᾳ.

Ὁ Παταῦς ἀνεκάγχασε φυσικώτατα.

— Πῶς οικοδομοῦν τὰς ὑπολήψεις! ἀνέκραξε. Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάκχου! Καὶ ἂν ᾖναι ἐκεῖνος ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ ἰσχυρότερος, ἐμὲ τί μὲ θεωροῦν, λατρευτῆ μου;

— Ἰμάς, κύριε! εἶπεν ἡ Ἀραβέλλα ἔκθαμβος.

— Ναί, Μίσις, ἐμὲ, τὸν πτωχὸν Ἀσκάνιον Μακαρόνην δέλλ' Ἀκουαμόνδαν, ὅστις ἐξουσιάζει τὰ βασιλικὰ στρατεύματα, ὅστις ἔχει τριάκοντα τόσους πύργους εἰς τὴν γῆν τοῦ ἀρχαίου Λατίου, ὅστις καταριθμεῖ ἕνα ὑπέρτατον ἱεράρχην μεταξὺ τῶν ἐνδόξων τοῦ ἀνιόντων;

Ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἀπήγγειλε τὴν περικοπὴν ταύτην μετ' ἐμβριθείας ἀπαρδειγματίσου' ἡ δὲ Μίσις Φανσαῦν τὸν ἠτένισε μὲ σέβας καὶ θαυμασμόν ἐνταυτῷ.

— Ἀλλὰ μοὶ εἶχον εἶπει, ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ, ὅτι εἴθε στρατιώτης διώκων τύχην.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀσκάνιος ἐπίεσε τὰ πλευρά του μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ συνέσφραξε τὸ σῶμά του εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα.

— Ὠραία ἱστορία! ἀνέκραξεν, ὠραιοτάτη ἱστορία! θαυμασία ἱστορία! Δὲν μοὶ λέγετε, οὐρανία θεά μου, ποῖος σὰς διηγῆθη τὸ ἀπίθανον αὐτὸ ψεῦδος; . . . τυχοδιώκτης! ἐγὼ! Μὰ τὰς τεσσαρακονταοκτῶ γενεᾶς τοῦ οἰκοσῆμου μου, εἶναι τερατώδης ἱστορία!

— Κύριε, εἶπε μετ' αὐξανοῦσης δειλίας ἡ Ἀραβέλλα, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσητε . . . δυστυχῆς ἐγὼ, ἐπρόσθεσε καθ' ἑαυτήν, τὸν δυσηρέστησα! ἀπέκρουσα τὴν εὐτυχίαν, τὴν δόξαν μου! Δυστυχῆς ἐγὼ!

— Αἶ! γλυκυτάτη! τί νὰ συγχωρήσω; ἀπῆντησεν ὁ Ἀσκάνιος. Τὰ πάντα δὲν σὰς εἶναι ἐπιτετραμμένα; . . . Ἦθελα μόνον νὰ ἤξεύρω τίς εἶναι ὁ αὐθάδης, τίς ὁ ἀχρεῖτος . . .

— Ὁ Βαλθάσαρ, κύριε, ὑπηρετῆς τοῦ πατρός μου.

— Ὁ Βαλθάσαρ; τὸ ὄνομα τοῦτο ἀγνωστον δὲν μοὶ εἶναι . . . Ἀλλ' ὑπάρχουν τόσοι φέροντές το! Ἀδιάφορον, ὁ μῦθος εἶναι καλός, καὶ δέκα δουλῶνια εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω εἰς τὸν ἀνόητον διὰ τὴν ἐφεύρεσιν. Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ εὐτυχὲς κομητιδίου. Ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμοῦμαι, λατρευτὸν ἄστρον, θὰ τὸν εἰπῶ λοιπὸν . . .

— Ὅχι, τίποτε μὴ τῷ λέγετε, κύριε, ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ἡ Ἀραβέλλα . . .

Ὁ Παταῦς ἐστηρίχθη εἰς τὸν γόμφον του.

— Μετεβάλαμεν ἰδέαν λοιπὸν, ἐρώτησε μετ' ἀμιμῆτου προπετείας.

— Ναί, κύριε.

— Αἶ! αἶ! αἶ! ἤμην βέβαιος . . . Πάντοτε αὐτὰ κατορθιώνω ἐγὼ . . . Ἐπειτα αἱ ὠραῖαι εἶναι ἰδιότροποι καὶ μεταβληταὶ ὡς ὁ Ὠκεανός . . . Λοιπὸν, λατρευτὸν φῶς, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐπαναλάβω τὴν συνδιάλεξίν μας ὅπου τὴν ἀφήσαμεν ὅταν τὸ Καστελμελωρίδιον διέκοψε τὰς ἐξομολογήσεις μας;

Ἡ Ἀραβέλλα δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὅσω ἀσθενὲς καὶ ἂν ᾖν τὸ σεληνιακὸν φῶς, ὁ Ἀσκάνιος εἶδεν ὅμως εὐαρεσκείας μειδιάμα διαστέλλον τὸν ὀγγώδη τοῦ ἀστέρος του σιαγὸνα, ἥτις ἐδείξε γραμμὴν καταλείκων ὀδόντων, ἱκανῶν νὰ τὸν καταπράγωσι ζῶντα εἰς ἐν μόνον γεῦμα.

Τοῦτο ἰδὼν, καὶ παράφορος ἀναμφιβόλως γενόμενος ἐξ ἔρωτος καὶ ἐξ ἀγαλλιάσεως, ἔσυρε τὸ περίφημον μανδύλιον ἀπὸ τὸν κόλπον του, τὸ ἔστρωσεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐγονάτισε πάλιν.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Στερεώματος κατεγίνετο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, ἥτις ἀπεδεῖκνε πολλὴν τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν οἰκονομίαν ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ ἑρασμίου τούτου ἀνδρός, ἡ κυγκλιδωτὴ θύρα τοῦ κήπου ἐκινήθη ἠρέμα περὶ τοὺς στρόφιγγάς της, καὶ μέλαινα σκιὰ ὠλισθήσεν ἀσφύτως διὰ τῶν σκοτεινῶν δενδροστοιχιῶν.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ἡ σκιὰ ἀνακαλύπτουσα τὸν Ἀσκάνιον γονυπετῆ ἐμπρὸς τῆς Ἀραβέλλας. — Τί τρέχει ἐκεῖ;

Ἡ σκιὰ παρετήρησεν ὀλίγον, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Μίσις Φανσαῦν. Ἦν δὲ ἡ σκιὰ ὁ Κύριος Κόντης Βιντιμιλλῆς.

— Τὸ κάθαμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, δὲν θὰ λάβῃ τὰ χρήματά μου. Ἄς ἐννοήσω τὸν σκοπὸν του, καὶ κερδίζω ἑκατὸν Γαλλικὰ Λουδοβίκια.

Κρυβεῖς δὲ ὀπίσω πυκνῶν φύλλων, ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ παρετήρει τὰ πάντα χωρὶς νὰ φαίνηται.

— Λοιπὸν, ἀπάνθρωπε ἄγγελε, ἔλεγεν ὁ Ἀσκάνιος, ἀναλαμβάνω τὸ λόγου μου τὴν σειράν. — Ἐπρόκειτο, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, νὰ φιλήσω τὴν χεῖρά σας, καὶ μοὶ τὴν ἠρνήσθη ἐπὶ προφάσει ὅτι ὑπῆρχε δῆθεν ἀπάτη.

Ὁ Κόντης ἤκουσε τότε κρότον φιλήματος. Φαίνεται δὲ ὅτι συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν τοῦ Βαλθάσαρ, διότι ἐψιθύρισε:

— Συμφωνότατον ζεῦγος, μὰ τὴν ζωὴν μου!

— Ἀνεκτίμητος εὐδαιμονία δι' ἐμὲ, ἐπανέλαβεν ὁ Παταῦς πομπωδῶς, νὰ ψαύσωσι τὰ χεῖλη μου τὴν χεῖρα ταύτην, τοῦ παχυτέρου κατυφῆ ἀπαλοτέραν, καὶ — φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, — τοῦτο μ' ἐπελπίζει, ὅτι δὲν θέλεις ἀποκρούσει πλέον εὐχὰς ἔρωτος εὐλαβοῦς ἅμα καὶ τρυφεροῦ, τρυφεροῦ ἅμα καὶ ἀφωστωμένου, ἀφωσιωμένου ἅμα καὶ εἰλικρινοῦς!

— Κύριε! . . . εἶπεν ἡ Ἀραβέλλα τραυλίζουσα.

Ὁ Ἀσκάνιος ὅμως ἠντλησεν ἐκ τοῦ μυχίου βάθους τοῦ στήθους του στεναγμὸν τερατώδη.

— Πόσον μουσικὴ εἶναι ἡ φωνὴ αὐτῆ! ἐξέφωνησε μετὰ ῥόγγου, πόσον ἰσχυρὰ ἡ ἔκφρασις αὐτῆς! πόσον ὁ τόνος της ἐναρμόνιος, . . . Κατευνάσθητι, ὦ καρδιά

μου! θά θραύσης τὸ σῆθος μου! — Πρὸς τὴν καρδίαν μου ὀμιλῶ, Μίσις.... Εἰπέ μοι, idol mio, ὦ τέρας, ὅτι δὲν ἀναισθητεῖς πρὸς τὴν φλόγα ἣτις μὲ καταβιβρώσκει....

— Κύριε... εἶπε πάλιν τραυλίζουσα ἡ εὐγλωττος Ἀραβέλλα.

Ἄλλ' ὁ Ἀσκάνιος εἶχεν ἀπαυδήσει μένων γονυπετής, δι' ὃ ἀνέστη καὶ εἶπε·

— Ἐρασμιώτατε ἀστὴρ τῆς καρδίας μου, ἐξαιτούμαι ἐπισήμως τὴν χεῖρά σας.

— Κύριε!...

— Τί λέγεις περὶ τούτου; ἐρώτησεν ὁ Ἀσκάνιος ἀποτόμως.

— Πλὴν...

— Ἄ! λαθραῖον γάμον, θαυμασιώτατον πράγμα, καὶ τοῦ συρμοῦ ἐντελῶς.

— Ἀληθές εἶναι! εἶπεν ὁ Κόντης καθ' ἑαυτόν.

— Συνελάβετε τοιαύτην ιδέαν, κύριε;

— Ἀναμφιβόλως, παμφιλτάτη μου ἄλλως δὲν τὴν ἐπρότεινον. Λοιπὸν! ἀπεφασίσθη. Αὔριον...

— Ἀλλά, κύριε...

— Χωρὶς ἀλλά. Ἄλλως θὰ ὑποπτεύσω ὅτι ἐνθυμεῖσθε τὸν Καστελμελχωρίσκον ἀκόμη.

— Ὡ! κύριε...

— Ἄ! Πολὺ καλὰ! Αὔριον λοιπὸν τὸ ἐσπέρας... μὲ ὀλίγα φορέματα, ... μὲ ὀλίγους ἀδάμαντας... μικρὰ πράγματα! Καὶ θὰ ἔλθω νὰ σᾶς παραλάβω εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου, καὶ ἔπειτα... θὰ γίνης ἐδικὴ μου, οὐρανία νεάνις! Θὰ ὀνομάζουσαι Σινιόρα Μακαρόνη δέλλ Ἀκουαμόνδα, καὶ ἂν θέλῃς καὶ τίτλον, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὃν εὐεργέτησα ἄλλοτε, θὰ μοι δώσῃ τὸν τίτλον πρίγκιπος τοῦ ἁγίου Ῥωμαϊκοῦ κράτους... Καὶ ἂν μετὰ ταῦτα θελήσῃς καὶ θρόνον, θὰ ἰδῶμεν πῶς νὰ τὸ οἰκομῆσωμεν καὶ τοῦτο, ὦ γλυκὺ μου φῶς! οἱ ἐνδοξοὶ ἀνιόντες μου μοι ἄφησαν κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣτις ἤδη διακρατεῖται ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μωάμεθ.

— Θρόνον... τὴν Κωνσταντινούπολιν! ἐπιθύρῃσεν ἡ Μίσις Φανσαῦη, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐπέτα παραφερόμενος.

— Ναι, θεῖέ μου ἄγγελε! εἴμεθα σύμφωνοι... αὔριον... ἤδη δὲ εἰσελθε, μήπως δώσης ὑποψίας εἰς τὸν Λόρδον.

Καὶ ὀδηγήσας αὐτὴν ὀλίγον ἐλευθέρως ν' ἀναβῆ τὰς θαμνίδας τῆς ἀναβάθρας, τὴν ἐσπρωξεν ἀποτόμως ἐντὸς τῆς θύρας, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἐξωθεν.

— Οὐφ! εἶπεν ἔπειτα σπογγίζων τὸ μέτωπόν του ποτὲ δυσκολωτέραν ἀγγαρεῖαν δὲν εἶχον εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἀσχημίαν, ἀνοησίαν, ἐπαρσιν, ὅλα τὰ ἔχει... Ναι, ἀλλὰ καὶ ὁ Λόρδος ἔχει κτήματα ἡγεμονικὰ εἰς Νορθυμπερλάνδην, καὶ αὕτη εἶναι μόνη κληρονομία του, ἐγὼ δὲ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ἀποκαταστάσεως.

Ἡ δὲ Μίσις Φανσαῦη ἀνέβη τέσσαρες τέσσαρες τὰς θαμνίδας τῆς πρεσβείας, καὶ ἔλθοῦσα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Πατιεντίας, τῆς ἐν σαρκὶ συζύγου τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἰεδεδία Δράκου.

— Θρόνον!..... ἔλεγε· Κωνσταντινούπολιν! Αἰ εὐχαί μου ἐξεπληρώθησαν! αἰ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θελοῦσι διατηρηθῆναι τὸ ὄνομά μου.

— Ματαιότης ματαιότητων! ἀπεκρίθη ἡ αὐστὴρὰ Πατιεντία.

Ἄλλ' ἐνῶ εὐθυμος καὶ τροπαιοῦχος ὁ Ἀσκάνιος κατήρχετο τὴν ἀναβάθραν τοῦ κήπου, εἶδεν ἐρχομένην πρὸς αὐτόν, καὶ σταθεῖσαν ἐμπρὸς τῆς ἀναβάθρας τὴν μέλαιναν ἐκείνην σκιάν.

— Εὐγενέσασθε Κύριε Δέλλ Ἀκουαμόνδα, εἶπεν ὁ Κόντης, δὲν ἠθέλησα νὰ συνταράξω τὴν ἐρωτικὴν σας συνέντευξιν...

— Ἦκούετε; ὑπέλαβεν ὁ Ἀσκάνιος, προφανῶς χαίρων ὅτι εἶχε μάρτυρας ἡ ἐπιτυχία του.

— Σχεδὸν... Ἄλλ' ἂς μὴ βραδύνωμεν, παρακαλῶ.

— Εἰμί, φίλτατε, εἰς τὰς διαταγὰς σας... Καὶ ἐφέρατε τὰ γνωστὰ ἑκατὸν λουδοβίγια;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Κόντης· ἀλλὰ δὲν τὰ δίδω.

— Τότε θὰ ὑπάγετε μόνος εἰς τοῦ Κόμητος.

— Τῷ ὄντι; Τότε αὔριον, ἀντὶ τῆς Μίσις Φανσαῦης θὰ ἰδῆτε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν συνέντευξιν τρεῖς ἢ τέσσαρες δούλοι τοῦ Λόρδου, οἵτινες θὰ συντρίβουν τὰ ὅσα τῆς πανευγενείας σας.

Ὁ Ἀσκάνιος ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν.

— Κύριε Κόντη, εἶπεν αἴφνης, εἴσθε δυστυχῆς, καὶ ἄλλοτε εἶδατε καλητέρας ἡμέρας. Σκληρότης μου θὰ ἦτον νὰ δεχθῶ τὰς μικρὰς σας οικονομίας. Ἡ εὐτυχία, ἠξεῦρετε, ἐμπνέει ἐλευθεριότητα. Ἔσω, συγκατανεύω νὰ σᾶς χορηγήσω ἀμισθὶ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, καὶ νὰ σᾶς συνδράμω διὰ τῆς ἐπιπόρῃς μου.

— Εὐγενεστάτη διαγωγῇ, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κόντης... Ἰπάγωμεν!

Πιθανὸν εἶναι ὅτι ἂν καὶ ὁ πρῶν ἀυλικὸς δὲν ἀπισηχολεῖτο καὶ δὲν οἰστροηλατεῖτο καὶ αὐτὸς ἀπὸ σχεδίου τι ἐφ' οὗ ἐπικυρόμεν μελλούσης τύχης ἐλπίδας, δὲν ἤθελε φυλάξει ἐπὶ τιμῇ τὸσον εὐτελεῖ τὸ μυστικὸν τοῦ Παταυῦ. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν συνέντευξιν του μετὰ τοῦ Καστελμελχωροῦ ἐπροσδόκει μεγάλα ἀποτελέσματα, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἰδεῖ ἂν οἱ ὑπολογισμοὶ του ἦσαν ἀπατηλοὶ.

Ἐξελθόντες λοιπὸν ἀμόφτεροι ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου, διευθύνθησαν σιωπηλῶς καὶ μὲ σπύδοντα βήματα πρὸς τοῦ κόμητος. Καθ' ὃδὸν δὲ ἐμελέτα ἕκαστος τὰ ἴδια αὐτοῦ σχέδια· καὶ ὁ μὲν Κόντης προπαρεσκευάζετο, προστάθμιζε τὰς λέξεις του, καὶ προμελέτα τὰς προτάσεις του· ὁ δὲ καλὸς ἵππότης τοῦ Παταυῦ ὠνειρεύετο χρυσοῦν θέρος, καὶ ὑψηλὰ δάση, καὶ ἀγρευτικούς παραδείσους, καὶ τιμαριωτικούς πύργους, καὶ ὠραίας ὑψηλοῦς. Παρεφρόνει δ' ἀπὸ χαρὰν, καὶ ἂν συνέπιπτε νὰ ἦναι μόνος, ἤθελε χωρὶς ἀμφιβολίαν χορεύσει ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ πρὸς ἐνδείξιν τῆς ἀγαλλιάσεώς του.

Τέλος ἐφθασαν εἰς τὴν πύλην τῆς λαμπρᾶς οἰκίας, καὶ ὁ Ἀσκάνιος, καθ' ὃ φέρων στολὴν, εἰσῆλθε, καὶ εἰσῆγαγε κατόπιν του καὶ τὸν Ἀντώνιον Κόντην.

Μετὰ ταῦτα κλητὴρ ἦλθε νὰ ἰδῆ τίς εἶναι ὁ ζητῶν ἐντευξιν, καὶ ἀνοίξας τὸ σπουδαστήριον τῆς Αὐτοῦ ἔξοχότητος, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ τῶν Ἴπποτῶν τοῦ Στερέωματος.

Ὁ Μακαρόνης εἰσῆλθε πρῶτος, καὶ διὰ προστατευτικῶν νεύματος προσεκάλεσε τὸν Κόντην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

IIA.

Τρία ζεύγη κυρτάρων.

Είσελθὼν δ' εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Καστελμελ-
χώρου ὁ καλὸς ἵππότης τοῦ Παταυτοῦ δὲν ἀπέθετο
τὸ θριαμβευτικὸν ἐκείνο ἦθος του, τὸ ἀποτελοῦν ἐν
τῶν πρωτίστων θελγήτρων του. ἔχων δ' ἔτι τὴν φαν-
τασίαν του πλήρη τῆς ἐσχάτης του νίκης, διέβη τὸ
δωμάτιον μὲ βήμα θυροβῆδες, ἔφερον ἀμελῶς τὴν
χεῖρα εἰς τὸν πύλον του, καὶ ἐχαιρέτησε χωρὶς πολ-
λῆς εὐλαβείας τὸν Κόμητα, ὅστις δὲν εἶχεν ὑψώσει
τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σᾶς παρουσιά-
σω ἓνα πτωχὸν μου συναδελφόν, ὅστις εἶδε ἄλλοτε
καλητέρας ἡμέρας, καὶ ὅστις....

— Ἄς ὑπάγῃ πρὸς τὸν ἐπιστάτην μου, εἶπεν ὁ
Κόμης χωρὶς νὰ προσέξῃ.

— Ἐξοχώτατε, ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ ὁ Ἀ-
σκάνιος.

Ἄλλ' ὁ Κόμης ἀνακύψας ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐ-
στήριξε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς αὐτόν. Τότε ὁ Παταυτὸς
ἀπεκάλυψεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν του, ἔστρεψε πρὸς
τὰ ἔξω τοὺς πόδας του, καὶ συστειλάς τὰς χεῖρας
μεταξὺ τῶν σκελῶν του, ἐχαιρέτησεν ὑποκλινέσασα.

— Ἄ! σὺ εἶσαι; εἶπεν ὁ Κόμης· — φεῦγ'
ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ τῷ ἔστρεφεν ὁ Καστελμελχώρας τὰ νῶτα.

— Ὁ ἐξοχώτατος εὐαρεστεῖται νὰ προσφέρηται
πρὸς ἐμέ μὲ ὑπερβολικὴν ἰοικειότητα, ἐψιθύρισε ὁ
Παταυτὸς εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Κόντη.

— Κόμη Καστελμελχώρα! εἶπεν οὗτος μετὰ
τινος ἀξιοπρεπείας, καὶ προελθὼν τινα βήματα· Ὁ
ἄνθρωπος οὗτος σᾶς ἀπατᾶ. Δὲν εἶμαι σύντροφός
του, καὶ ὑπῆρχε καιρὸς ὅτε τιμὴν σας ἐθεωρεῖτε νὰ
εἶσθ' ἐδικός μου σύντροφος. Δὲν θὰ ὑπάγῳ πρὸς τὸν
ἐπιστάτην σας, διότι πρὸς ὑμᾶς ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλή-
σω. Ἰδέτε με, Κύριε, ὅτι εἶσθε, ἤμην ἐγὼ ἄλλοτε. —
Ὁ Ἀντώνιος Κόντης εἶχε δικαίωμα εὐγενεστέρως ὑπο-
δοχῆς παρὰ τοῦ συναδελφοῦ καὶ τοῦ διαδόχου του.

— Ἀντώνιος Κόντης, ἐπανελάθεν ἀδιαφόρως ὁ
Καστελμελχώρας. Τοῦτο εἶναι ἐνὸς ἐξωρίστου τ' ὄ-
νομα. Τί θέλεις εἰς τὴν Λισαβῶνα;

— Ζητῶ, κύριε, τύχην.

— Ἡ τύχη, Κύριέ μου, δις δὲν εὑρίσκεται! Δὲν
ἔχω καιρὸν νὰ σ' ἀκούσω.

— Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐμέ, κύριε.... ἀλλὰ τό-
σον τὸ χειρότερον καὶ δι' ὑμᾶς! Διότι ἀπὸ τὴν
ὑμετέραν ἐξοχότητα περιέμενον τὴν τύχην, — καὶ ὁ
Μοναχὸς μ' ἔδωκε πῶς νὰ τὴν ἀγοράσω μὲ μεγάλην
τιμὴν.

— Ὁ Μοναχὸς! ἀνέκραξεν ὁ Καστελμελχώρας
ἀνασκιρτῶν.

— Ὁ Μοναχὸς! ἐπανελάθεν ὁ Μακαρόνης πρὸς
ἑαυτὸν ὁμιλῶν. — Εἶχα ἀποφασίσει ν' ἀνακαλύψω τὸ
μυστήριον τοῦ αἰδεσιμωτάτου. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ!

— Σὲ εἶχα διατάξει νὰ ἐξέλθῃς! εἶπεν ὁ Κόμης
δεικνύων αὐτῷ ἐπιτακτικῶς τὴν θύραν.... ἔξω!

Ὁ καλὸς Παταυτὸς διέστειλε τὰ χεῖλιά του διὰ
τοῦ χαριεστάτου του μειδιήματος, ἀποχαιρετῶν τὴν
αὐτοῦ Ἐξοχότητα. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπήκουσε μετὰ
σπουδῆς. Ὁ Κόντης ἐστράφη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Μείνατε, κύριε Βιντιμίλλη, εἶπεν ὁ Καστελ-
μελχώρας.

Ὁ Κόντης ἐπανελθὼν ἐστάθη ὄρθιος ἐμπρὸς τοῦ
Κόμητος.

— Τί ἤξεύρετε περὶ τοῦ Μοναχοῦ; ἐρώτησεν οὗτος
μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— ἤξεύρω ὅτι εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ Λόρδου Ρί-
χάρδου Φανσαίου.

— Ἀπατᾶσθε. — Τοῦτο μόνον;

— Δὲν εἶναι τίποτε τοῦτο ἤξεύρω ὅτι ἡ
Λισαβῶν εἶναι πλήρης τῶν ὀπαδῶν του, καὶ τὰ τρία
τέταρτα τῆς πόλεως εἰσὶν εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένα.

— Ἀμφίβολον εἶναι, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ μου αὐτὸ λέ-
γουσιν.... Αὐτὰ εἶναι τὰ μυστικά σας;

— Ὅχι ἤξεύρω ἄλλο τι, μέλλον νὰ κατασρέ-
ψῃ ὅλους τοὺς δισταγμούς σας, καὶ νὰ φέρῃ καὶ χω-
ρὶς νὰ θέλητε τὴν χεῖρά σας πρὸς τὸ βασιλικὸν σέμ-
μα, εἰς τὸ ἐποφθαλιμάτε πρὸ τοσούτου καιροῦ.

— Τί σημαίνουν αἱ λέξεις αὗται; ἀνέκραξεν ἐγει-
ρόμενος ὁ Καστελμελχώρας. Μὲ διαβάλλουσιν ἴσως;..

— Ἦμην γραμματεὺς τοῦ Λόρδου Πρέσβειος τῆς Ἀγ-
γλίας, ὑπέλαβεν ὁ Κόντης. Καὶ ὁ Λόρδος εἶχε τὴν
ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζει τὰ κρυπτότερα σχέδια τῆς Ὑ-
μετέρας Ἐξοχότητος διὰ τοῦ Μοναχοῦ ...

— Πάλιν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἐψιθύρισε ὁ Κα-
στελμελχώρας.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ λοιπὸν τὸ μυστικόν μου, ἐξοχώ-
τατε; Ὁ Μοναχὸς μοὶ τὸ διακοίνωσεν ὅπως τὸ γνω-
στοποιήσω εἰς τὸν Λόρδον. Ἄλλ' εἰμὶ καλὸς Πορτο-
γάλλος, καὶ ἐσκέφθην ὅτι προτιμώτερον εἶναι....

— Λέγετε! εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας.

— Προσέτι δ' ἐσκέφθην ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης
θέλει μοὶ δώσει καλητέραν τιμὴν.

— Τί ζητεῖς;

— Τίποτε, — ἐν ὅσῳ εἶσθε Κόμης Καστελμελχώ-
ρας. — ἀλλὰ τὰς θέσεις, τοὺς τίτλους, ἐν γένει τὴν
κληρονομίαν σας, ὅταν γίνητε βασιλεὺς τῆς Πορ-
τογαλλίας.

Ὁ πρωτότοκος Σούζας ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

— Θὰ τὰ ἔχετε ὅλα, εἶπε τέλος. Λέγετε.

— Χθὲς τὴν νύκτα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Μεγά-
λου Μοναστηρίου τῶν Βενεδικτινῶν, ὁ Βασιλόπαις
ἐνουμφεύθη τὴν κυρίαν τῆς Σαβωδίας Νεμούρης, —
τὴν Βασιλίσσαν, ἂν προτιμάτε τὸν τίτλον τοῦτον...
καὶ ὅσον δι' ἐκείνην σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι ἐλπίζει νὰ
μὴ τὸν ἀπολέσῃ.

— Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι καθοσιώσεως ἔγκλημα!
ἐψιθύρισε ὁ Καστελμελχώρας. Τοὺς ἔχω λοιπὸν!
Πᾶν ἐμπόδιον καταπίπτει! Καὶ εἶμαι πλέον....

— Ὁ Θεὸς διαφυλάττει τὴν θεοσεβῆ Ὑμετέραν Με-
γαλειότητα! ὑπέλαβεν ὁ Κόντης, κλίνων μέχρι γῆς.
Αἰφνυδία ἀστραπὴ ὑπερηφανείας ἀνέλαμψεν εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Καστελμελχώρα, ὅστις ὠθήσας
τὸν σκίμποδά του βιαίως, ἐπεριπάτησε τινὰ βήματα
εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Βασιλεὺς! εἶπε καθ' ἑαυτόν· Βασιλεὺς!....
Τί ἐστὶν ὄρκος, ὃν παρεβίασα ἤδη, ὅτε πρόκειται
περὶ σκῆπτρου!... Παρὰ πολὺ ἐδίστασα ... καιρὸς
πλέον νὰ πράξω! Ὁ γάμος οὗτος, τελεσθεὶς εἰς τὸ
Μεγά Μοναστήριον, ὅπου κατοικεῖ ὁ Μοναχὸς, δηλοῖ
συνομωσίαν ἐτοιμοῦραγῃ... Ὁ καιρὸς κατεπίγει!
ἀνάγκη νὰ τὴν προλάβωμεν!

— Σταθεὶς δὲ ἤτένισε τὸν Κόντην.

— Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν ἄνθρωπον

τοῦτον, εἶπε, διότι προσηλοῦται εἰς ἐμέ ὡς εἰς τελευταίαν ἐλπίδα, καὶ περιμένει τὰ πάντα ἀπὸ ἐμέ.

— Τίνες εἰσὶν αἱ διαταγαί σας, Κύριε ; εἶπε τότε ὁ Κόντης.

— Τὸν μοναχὸν πρῶτον ! ἀνέκραξεν ὁ Καστελμελχώρας ἐν παραφορᾷ μίσους. — τὸν μοναχόν ! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ἐν ὄσῳ αὐτὸς εἶναι ἐλεύθερος, θέλω ἔχει εἰς τὰ νῶτά μου πάντοτε ἐχθρὸν τόσῳ μᾶλλον ἐπίφοβον, ὅσῳ μᾶλλον ἄγνωστος καὶ ἀκατανόητος εἶναι . . . Πρέπει νὰ τὸν συλλάβωμεν.

— Ὅχι τὴν ἡμέραν, ἔξοχώτατε, διότι θὰ ἰδῆτε τὴν Λισαβώνα ὄλην ἐξεγειρομένην ὡς ὄφιν ὅταν πατηθῇ ἡ οὐρά του.

— Ἔστω τὴν νύκτα, καὶ μυστικῶς.

— Ὅσον δὲ περὶ φυλακῆς, δὲν γνωρίζω οὐδεμίαν ἀσφαλῆ δι' αὐτόν. Εἰς Λιμοῖρον ἔχει πολλοὺς φίλους.

— Ὅθι τὸν κλείσω εἰς τὸν πύργον τῶν καταδικασμένων δι' ἐγκλήματα καθοσιώσεως. Ἄνθρωπον πιστόν μου θὰ διορίσω ὡς δεσμοφύλακα. Ἄν ὅμως εὐρωμῆν ὅτι εἶναι δυσφύλακτος....

Καὶ ἔκαμν ἐν σχῆμα ἐμφαντικόν, εἰς τὴν ἀπάντησεν ὁ Κόντης διὰ μειδιάματος ἐγκριτικοῦ.

— Ὅσον δὲ περὶ τῶν νέων συζύγων, ἐπανέλαβεν ὁ Καστελμελχώρας, φροντίς μου εἶναι νὰ τοῖς προμηθεύσω κατάλληλον τὸν ἐπιθαλάμιον.

Καθίσας δὲ πάλιν, ἔλαβεν ὀρμητικῶς ἐπὶ τοῦ γραφείου του διάφορα φύλλα χάρτου ἀγράφου.

— Μοὶ εἶσαι ἀφωσιωμένος, Κόντη, εἶπε γράφων. Τὸ συμφέρον σου μοὶ τὸ ἐγγυᾶται. Ὁ ἀρχίσσης τὸ ἔργον σου. Λάβε !

Καὶ τῷ ἔδωσε διαταγὴν ἐνυπόγραφον ὑπ' αὐτοῦ, καὶ φέρουσαν ὅτι πάντες ἔχρωςτουν νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν Κύριον Κόντην Βεντιμίλλην, τὸν ἐπίτροπόν του, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ὁ Κόντης μόλις ἐδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν χάραν του, δεχθεὶς τὴν διαταγὴν ταύτην, διότι ἐξεπληροῦτο τῆς ζωῆς του τὸ ὄναρ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅστις τὸν διορίζεν ἐπίτροπόν του, καὶ οὕτως εἰπεῖν πρωθυπουργόν του, ἔμελλε μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὠρας νὰ βασιλεύσῃ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Καστελμελχώρας ἔλαβε δύο φύλλα περγαμινῶ, ἐξ ἐκείνων ἐφ' ὧν ἐγράφοντο τὰ βασιλικά διατάγματα, καὶ τὰ ἔγραψεν ἀμφοτέρω μετὰ μεγάλην ταχύτητα.

— Εἶπέ νὰ μ' ἐτοιμάσουν τὴν ἄμαξαν, εἶπεν εἰς τὴν Κόντην. Ἰπάγω εἰς τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Κόντης ἐξῆλθε· μείνας δὲ μόνος ὁ Καστελμελχώρας, ἔσφιξε τὸ μέτωπόν του μετὰ τὰς δύο του χεῖρας, ὡς ἂν ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ νὰ τὰς διατάξῃ εἰς σχέδιον ἀσφαλές καὶ εὐσύννοπον.

— Οὕτω θὰ γίνῃ, εἶπε τέλος. Τὰ πάντα προβλέπονται. Ὁ σκοπὸς εἰς ὃν πρὸ τοσοῦτου ἐποφθαλμιῶ, πρὸς ὃν τείνω διὰ τοσοῦτων ἀγώνων, δὲν δύναται πλέον νὰ μὲ διαφύγῃ. Ὁπίσω, συνειδότος τύψεως ! Διὰ τῆς χλαμύδος μάτην θὰ ζητήσητε τὴν εἰσοδὸν τῆς καρδίας μου.

Καὶ ἐναπέθεσε τὰ δύο περγαμινὰ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰσῆλθε πάλιν ὁ Κόντης.

— ἔξοχώτατε, εἶπε, τὸ ὄχημά σας σὰς περιμένει.

— Ἄς ὑπάγωμεν.

— Ἐνα λόγον ἀκόμη ... Δὲν σὰς εἶπα ὅσα ἤξεύρω. Ὁ ἀδελφός σας Σίμων ὁ Βασκογκέλλος εἶναι εἰς τὴν Λισαβώνα.

Ὁ Καστελμελχώρας ἐστάθη, καὶ συνεστάλησαν αἱ ὄφρυς του.

— Τὸ ἔμαθα, ἐψιθύρισε. Τὸν εἶδες ;

— Τὸν εἶδα... εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Χαθρέγας... μετὰ τὸν βασιλόπαιδα καὶ τὴν Βασιλισσαν.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις του ! ἀπεκρίθη ὁ Καστελμελχώρας μετὰ πικρίας. Εἶθε νὰ μὴ τὸν εὕρω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου προσπαθοῦντα νὰ παρεμβῇ ὡς πρόσκομμα.

Ἡ δὲ ρωνή του, ἐν ᾗ ἔλεγε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἔλαβεν ἀπειλῆς τόνον. Φθῆς δὲ εἰς τὴν ἐσχάτην θαμνίδα τῆς ἀναβάθρας, ἐπρόσθεσε·

— Μείνε ἐνταῦθα. Ἔσο ἔτοιμος νὰ ἔλθῃς ἄμα σὲ κράζω . . . Ἀνάθες δὲ εἰς ἕνα τῶν ὑποδεστέρων ... εἰς τὸν μικρὸν Παταῦν ἴσως . . . νὰ συλλάβῃ τὸν μοναχόν. Τὸ καθ' ὑμᾶς, σὰς ἐπιφυλάττω σπουδαίωτερον ἔργον.

Καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν ἄμαξάν του· οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες, τὸν ἔφερον εἰς τ' ἀνάκτορα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἀλφόνσος ἠσχολεῖτο σπουδαίωτατα, διότι ὁ γαμβρός του Κάρλος ὁ Β' τῷ εἶχε πέμψῃ ἐσχάτως τρία ζεύγη τοῦ γένους ἐκείνου τῶν νανορωφῶν κυναρίων, οἷς ὁ τιτομανῆς Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' ἐδίδε τὸν τίλον *Κυναρίων τοῦ Βασιλικῶ κοιτῶνος*, καὶ ὧν ἡ ἀπογονὴ τιμᾶται ἀποκαλουμένη *Κιγγσ-Τσάρλς* (τοῦ Βασιλέως Καρόλου). Ὁ Βασιλεὺς εἶχε φυσικῶ τῷ λόγῳ κυριευθῆ ἀπὸ ἔρωτα αἰφνίδιον καὶ ἀποκλειστικὸν πρὸς τὰ ὄρατα ταῦτα ζῶαρια, καὶ ἐγκατακλειόμενος εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπως διατρίβῃ μετ' αὐτῶν ἀπερισπάστως, διετέλει τὰς ἡμέρας του ὅλας διασκεδάζων πρὸς τοὺς παιγνιώδεις πολέμους τῆς ἐπιτόμου ταύτης ἀγέλης, καὶ ἐστίλβου τὰς μελανὰς καὶ μεταξοειδεῖς τρίχας τῶν μικρῶν των ὀτίων, καλλύνων αὐτὰς διὰ μικροῦ καὶ χρυσοῦ κτενίου.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὕτως ἀσχολούμενος δὲν ἐδέχετο οὐδένα ἐπ' οὐδεμιᾷ προσάσει. Ἀλλὰ τὸν Καστελμελχώραν δὲν ἀπέβλεπον αἱ τοιαῦται ἀπαγορεύσεις· ὑπηρετᾶται δὲ καὶ φύλακες τὸν ἄφησαν νὰ παρέλθῃ χωρὶς παρατηρήσεως, καὶ ὁ θυρωρὸς οὐδὲ κἂν τὸν ἀνήγγειλεν.

Εἰσῆλθε λοιπὸν, καὶ εὗρε τὸν Βασιλέα ἐκτάδην κείμενον εἰς τὸν τάπητα τοῦ ἐδάφους, καὶ παρέχοντα τὸ πρόσωπόν του παίγνιον εἰς τὰ κυνάρια. Αὐτὰ δὲ ἐφαίνοντο εὐαρεστούμενα εἰς τὴν διασκεδασίαν ταύτην, καὶ ἐκυλίωντο, παίζοντα, εἰς τὴν βασιλικὴν κόμην.

Ἦν δὲ τοσοῦτον βεβυθισμένος ὁ Ἀλφόνσος εἰς τὴν παράδοξον ἠδονὴν ταύτην, ὥστε δὲν παρετήρησε τὸν Καστελμελχώραν εἰσελθόντα, ἀλλ' ἐγέλα, ἐκούτριζε, ἔδακνεν τὰς τρίχας τῶν ὀτίων των, καὶ ἐξέπεμπεν εὐχαριστήσεως ὑποκάφους χρυσμοὺς, ὁμοιοτάτους πρὸς τὴν γλῶσσαν τῶν σωματικῶν του.

Ὁ Καστελμελχώρας ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν· μειδιάμα δὲ ἐσχάτης περιφρονησεως ἐπέφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Εἶναι ἐγκλημα, ἐψιθύρισε, νὰ λακτίσω μετὰ τὸν

πόδα ἐν τῶν κυναρίων τούτων ; . . . ἀλλὰ, τίς ἡ διαφορὰ μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ βασιλέως ἐκείνου ;

Ἄλλὰ δὲν εἶχεν ἔλθει διὰ τὸ ἀσχοληθῆναι εἰς φυσιο-
λογικὰς μελέτας· δι' ὃ σχηματίσας ταχέως τὸ πρό-
σωπὸν του οὕτως, ὥστε νὰ ἐκφράζη ἀφέλειαν καὶ
φαιδρότητα, ἐξετάθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ τάπητος,
καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του μεταξύ τῶν κυναρίων.
Ἄλλ' αὐτὰ τρομάζοντα ὠπισθοδρόμησαν.

Ὁ Βασιλεὺς συνέσπειλε τότε τὴν ὄφρυν, καὶ ἔθεώ-
ρησε τεθλιμμένους τὰ πεφοβισμένα κυνάρια κύκλω πε-
ριστάμενα περὶ τὴν ἄγνωστον κεφαλὴν τοῦ Καστελ-
μελχώρου.

— Δὲν ἤμπορῶ λοιπὸν οὐδὲ μιᾶς στιγμῆς ἡσυ-
χίαν νὰ ἔχω ! ἀνέκραξε, κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὸν πό-
δα του εἰς τὸ ἔδαφος.

Εἰς τὸ κίνημα τοῦτο νέον φόβον ἠσθάνθησαν οἱ κῦ-
νες, καὶ κατέφυγον ὀπίσω τῆς βαθείας κόμης τοῦ
Καστελμελχώρου. Βλέποντα δὲ ὅτι ὁ νεαλθὼν οὐ-
τος ἦν ἄκακος, ἐξῆρίθησαν ὁμοθυμαδὸν κατ' αὐτοῦ,
καὶ ἤρχισαν μετὰ νέας ζέσεως τὰς διακοπεῖσας ἀ-
σκήσεις των. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς ἐζήλευ-
σε, διότι ἐφαίνοντο τὰ κυνάρια πολὺ εὐχαριστούμε-
να μὲ τὸν κόμητα.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ παράδοξος ὄψις τοῦ Καστελ-
μελχώρου, μὲ τὴν κόμην ὄλην ἀκτένιστον καὶ συγ-
κεχυμένην, καὶ πίπτουσαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸν
ἐφαιδρυνεν ἀμέσως· καὶ ἐγερθεὶς εἰς τὰ γόνατα,
ἤρχισε ν' ἀνασκιρτᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ νὰ παρο-
ξύνῃ τὰ πυγμαῖα κυνάρια, ἂν καὶ αὐτὰ παρακινή-
σεως δὲν εἶχον ἀνάγκην. Ὅσακις ἐν αὐτῶν συνελάμ-
θανεν ἓνα τῶν βοστρύχων, καὶ ἔτεινε τοὺς ἐμπροσθίους
του πόδας ὅπως ἔλκη μὲ περισσοτέραν δύναμιν, ὁ
Βασιλεὺς ἦν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ ἀγαλλίαςιν, ἐμέθυεν
εἰς χαράν.

Ἄλλὰ πᾶσα ἠδονὴ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ πέρας· διὸ
ἀφ' οὗ ἐξητηλήθησαν αἱ δυνάμεις του, ὁ Ἄλφόνσος ἠ-
γέρθη κλονούμενος, καὶ παρατεινόμενος ἀπὸ γέλωτα
ἐπῆγε κ' ἔπεσεν εἰς ἀνακλιτήριον.

— Ἄ !... Ἄ !... Ἄ !... ἀνεκάγχασεν. Ἀνάστα !
Ἀπέθαν' ἀπὸ τὸν γέλωτα ! Ἄ !... Καλὸς νέος εἶσαι,
Λουδοβίκε... Νοστιμώτατον πράγμα εἶναι... Ποτέ
δὲν διεσκέδασα τόσον.

Ὁ Καστελμελχώρας ὑπήκουσε, καὶ ρίψας ὀπίσω
τοὺς μακροὺς βοστρύχους τῆς κόμης του, ἔδειξε τὸ
πρόσωπόν του μειδιῶν.

— Μὰ τὸ αἷμα τῶν Βραγαντιδῶν ! Διατι, κομη-
τίδιον, δὲν εἶσαι πάντοτε χαρῆς καθὼς σήμερον ;
Σήμερον ἀξίζεις ὅσα φλωρία θαρύνεις, καὶ δὲν σε δι-
δω διὰ δύο ζεύγη τῶν κυναρίων τούτων.

— Διότι σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ Καστελμελχώρας,
φιλῶν τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως, εἶμαι πλήρης χαρᾶς.
Εἰπέτε πάλιν ὅτι ταραττω τὰς διασκεδάσεις τῆς
ἡμετέρας Μεγαλειότητος !... Ἐβρον τρόπον νὰ σᾶς
ἀπαλλάξω διὰ παντὸς τῶν ὀχληρῶν μεριμνῶν αἰτι-
νες παρακαλουθοῦσι τὴν βασιλικὴν ἀξίαν.

Προφέρων δὲ τὰς λέξεις ταύτας, εἰς ἃς τὰ σχέδιά
του ἔδιδον ἐπίβουλον σημασίαν, ὁ Καστελμελχώρας
ἠσθάνθη ἐρυθριῶσας τὰς περειαίς του. Ἄλλ' ὁ Ἄλφόν-
σος, πλήρης χαρᾶς ὅτι ἐμελλε πλέον νὰ μὴν ἀσχο-
ληθῆναι εἰς οὐδὲν σπουδαῖον, δὲν παρετήρησε τοῦτο.

— Ποῖον τρόπον ; ἀνέκραξεν. — Εἰπέ μας τα-
χέως τὸν τρόπον σου, Κομητίσκει, καὶ ἂν ὑπάρχη

τι νὰ ἐπιθυμήσῃς ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, σοὶ
τὸ δίδωμεν μὲ τὸν βασιλικὸν λόγον μας.

— Δὲν θέλω, Μεγαλειότατε τίποτε. Ἡ ἡμετέρα
Μεγαλειότης μ' ἐνέπλησε χαρίτων... Ὁ τρόπος μου...
Πρέπει πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ διὰ νὰ σᾶς τὸν ἐξηγή-
σω... Ἄλλὰ νὰ σᾶς δώσω ἐν παράδειγμα. Δὲν εθα-
ρεστοῖσθε πολὺ νὰ ὑπογράφητε διατάγματα....

— Ω ! ὄχι, ὄχι, ὄχι ! εἶπε τρίς ὁ Βασιλεὺς.

— Λοιπὸν διέταξα νὰ χαραχθῆ ἰσχυρῶς μιμου-
μένη ἀπαρραλλάκτως τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἡμετέρας
Μεγαλειότητος.

Θαυμάσιον, Κομητίσκει.

— Καὶ ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα, Μεγαλειότατε.

— Ὡστε ποτέ πλέον δὲν θὰ μὲ παρουσιάζῃς τὰ
ἀειδῆ ἐκεῖνα χαρτιά....

— Ποτέ, Μεγαλειότατε... καὶ ἰδοὺ τὰ τελευταῖα.
Μετ' αὐτὰ ποτέ ἄλλα δὲν θὰ ὑπογράψῃ ἡ ἡμετέρα
Μεγαλειότης.

Καὶ ταῦτα λέγων μετὰ φωνῆς τεταραγμένης, τό-
σον ἄμεσος καὶ ἀπάνθρωπος ἦν τῶν λέξεων τούτων
ἡ ἐφαρμογή, ὁ Καστελμελχώρας ἔλαβεν ἐκ τοῦ
χαρτοφυλακίου τὰ προπαρασκευασθέντα ὑπ' αὐτοῦ δύο
διατάγματα.

Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὰ ὠχρίασε, καὶ ὠπισθο-
δρόμησεν ὡς παιδίον βιαζόμενον νὰ δεχθῆ ναυτιῶδες
ἰατρικὸν καὶ πικρὸν.

— Προδοσία εἶναι τοῦτο, κύριε Κόμη ! εἶπε. Μὲ
ὑπόσχεσθε ὅτι ποτέ πλέον δὲν θὰ ὑπογράψω, καὶ ἐν
τῷ ἅμα μοὶ παρουσιάζετε...

— Αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταῖα, Μεγαλειότατε.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον.

Ὁ Καστελμελχώρας ἔκλεισε τὰ διατάγματα εἰς
τὸν φαρτοφύλακα.

— Ὅπως διατάττει ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης, εἶ-
πεν. Εἶχα νομίσει ὅτι Βασιλικὸν κηνύγιον ἤθελεν
ἴσως τὴν εὐαρεστήσει· ἀλλὰ....

— Βασιλικὸν κηνύγιον ! Ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς,
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ χαρᾶς.

— Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Καστελμελχώρας, οἱ
ἰππῶται τοῦ Στερεώματος εἰς μόνας τὰς διαταγὰς
τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος θέλουν νὰ ὑπακούωσι
καί....

— Λέγεις τὴν ἀλήθειαν ; ὑπέλαβεν ὁ Βασιλεὺς.

— τῷ ὄντι ἐσυλλογίσθης Βασιλικὸν κηνύγιον, καὶ
περὶ αὐτοῦ πραγματεύονται αἱ διαταγαὶ αὐταί ;

— Ἄν ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης θέλῃ νὰ τὰς ἀνα-
γνώσῃ....

Ὁ Βασιλεὺς ἀνέφριξεν.

— Ὅχι, εἶπε, θέλω ὅμως νὰ τὰς ὑπογράψω

Δὸς, δὸς ὀγλήγορα !.... Ὡ ! Κομητίδιον, πόσον σε
ἀγαπῶ !.... Βασιλικὸν κηνύγιον ! Δὸς, δὸς !

Ἡ χεῖρ τοῦ Καστελμελχώρου ἔτρεψε τόσον, ὥστε
δὲν ἔδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἄλλ' ὁ
Ἄλφόνσος μετὰ παιδαριώδους ἀνυπομονησίας τῷ τὸ
ἤρπασεν, ἔλαβε τὰ δύο διατάγματα, καὶ ἐχάραξεν
ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἀμόρφους χαρακτῆρας, οἵτινες ἐπι-
χον τόπον ὑπογραφῆς του.

Ἐπειτα δὲ τὰ ἔρριψε μακρὰν του, ὡς ἂν πᾶσα θεὰ
ἐγγράφου τῷ ἐπροξένοι ἀκαταμάχητον ἀπέχθειαν.

Μακρὸς τότε στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέστειλε
τὸ στῆθος τοῦ Καστελμελχώρου.

(Ἀκολουθεῖ.)